

Kristi forklarelsesdag

Fjellhamar kirke 19. februar 2017

Matteus 17, 1 – 9

PREKEN

HVEM ER JESUS?

Til jul feiret vi at Jesus ble født som et lite barn. Når Maria holdt den lille nyfødte i sin armer så lurte hun nok veldig mye på hvem han var. Hun hadde allerede ved starten av svangerskapet fått englebesøk som fortalte henne om barnet. Og på fødselsdagen, juledag, skjedde det også mye med gjeterne som plutselig kom og fortalte om englesang, og vismennene fra østen. Men hva betyr dette? Hva slags type er han egentlig dette lille Jesusbarnet, hvilke evner har han og hva skal han bli når han blir stor? Som alle mødre undret Maria seg, ja, hun undret seg nok mer enn de fleste.

Alle søndagene siden jul, åtte stykker, handler i kirka om det å bli kjent med hvem Jesus er. Vi hører ulike fortellinger og glimt av hvem dette lille barnet var som voksen mann. Åpenbaringstiden kaller vi disse søndagene, for det åpenbares for oss hvem Jesus er. Og i dag er det finalen før vi fra neste søndag begynner med det vi kaller fastetiden, som er seks søndager hvor vi forbereder oss til den store hendelsen i Jesu liv, påskedagene i Jerusalem. Men i dag er altså høydepunktet og klimakset i å bli kjent med Jesus og hvem han er.

KRÆSJKURS

Teksten vår starter med de tre ordene ”seks dager senere”. Hva skjedde for seks dager siden? Det bør vi ta med oss. Da spurte Jesus hvordan folk flest og disiplene oppfattet han, hvem menneskesønnen var. De svarte at folk sier Elia eller en av de andre store profetene. Og når Jesus spurte disiplene svarte Peter det som hadde begynt å ane dem: Du er Messias. Etter å ha rost og bekreftet Peters svar, ble det en kræsmlanding for Peter når Jesus begynte å fortelle at det innebærer at Jesus må lide og dø. Han protesterte høylytt. Skulle ikke Messias befri

jødene fra deres fiender? Peter fikk nå en skarp irettesettelse av Jesus. Og kræsjlading var ikke over, for da fortalte Jesus at de som vil følge etter Jesus må også forberede seg på lidelse og død. Til slutt sier han: Noen av dere som står her skal ikke smake døden før de ser Menneskesønnen komme med kongsmakt.

Det neste Matteus skriver er: ”Seks dager senere”. Da fikk noen av disiplene, den indre krets – Peter, Jakob og Johannes – se Jesus i sin herlighet på en helt spesiell måte. Nå ble juleevangeliets innhold helt pakket ut, og de så hvem barnet i krybben var. Han ble forvandlet for øynene på dem og ansiktet hans lyste som solen. Det fortelles om Moses at det lyste sånn av ansiktet hans etter at Gud hadde vist seg for han, at han måtte dekke det til for det ble for sterkt for Israels folk. På fjellet så kom nettopp Moses, og Elia, loven og profetene, to av de aller største i GT og jødisk tro, og snakket med ham.

Lukas forteller hva de snakket om: ”Om den utgang livet hans skulle få, om det han skulle fullføre i Jerusalem”. Disse seks dagene var et kræsjkurs for

disiplene i hvem Jesus var. Ja, han var Messias. Ja, han var større enn Moses og Elia. Og Gud selv bekreftet hans herlighet med ordene som også lød når han ble døpt: ”Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede. Hør ham!” Men hans herlighet var som offer. Hans røde løper er nettopp rød: Den er blodmerket av lidelse, kors og død. Og så først kommer oppstandelsen, seieren og den endelige herligheten. Men det går ikke an å hoppe rett fram dit. Den røde løper til herlighet var blodrød for Jesus. Det var vanskelig å forstå for disiplene, og det var ikke nok med dette seks dagers kræsjkurset.

Men er det ikke sånn vi alle tenker og vil ha det? Troen på Gud, livet som kristen, det skal skinne, lyse, være velsignet, gi fred og lykke. Det skal seire over det vonde. Det ligger i sakens vesen at å tro på Gud det er å være på vinnerlaget, det er å ha de beste korta på hånda. Ja, til slutt så hadde og har Jesus og hans etterfølgere de beste korta på hånda. Men underveis er det ikke nødvendigvis sånn. Vi trenger jevnlig noen kræsjkurs vi også.

OPPE PÅ FJELLET – NEDE I DALEN

Jeg har nettopp bygd meg helt ny hytte på fjellet. Den var ferdig rett før jul. Så jeg skjønner godt at når Peter ble begeistra så var det beste han kunne komme på å bygge en hytte. Jeg har rukket å oppleve noen av de magiske dagene med snødekte trær og vidder og skispor som svinger seg fram under blå himmel og strålende sol. Senest for noen uker siden. Men når vi kjørte hjemover og kom ned i dalen lå tåka tjukk, og asfalten og bakken var snøfri og mørk. Ingen snø som lyste opp, ingen sol men bare grå tung tåkedis. Det var to så forskjellige verdener på så kort tid at enn kunne neste lure på om det var mulig.

Livet kan oppleves sånn tidvis. Vi går og subber nede i dalen, i halvmørke og tåke, og lurert på om sola helt har forlatt oss. Tanken at bare noen få hundre meter oppe er det en helt annen verden er nesten ikke til å tro.

Sånn er det også med troen. Nede i dalen kan det være lite himmel å se, mens alt det vonde i denne verden oppleves desto mer synlig, tvilen kan være

vel så sterk som troa på noen Gud. De ni andre disiplene som var igjen nede i dalen mens de tre ander var på fjellet med Jesus, prøvde å be om helbredelse for en syk gutt, men ingenting skjedde. Det var en nedtur, de ble sikkert både motløse og flau. Hvor var Jesus til å ordne opp? Hvor er du, Gud, kan jeg innimellom lure rimelig mye på når verken hardt arbeid eller bønn hjelper og tåka ligger tjukk. Er det noen Gud der oppe over tåkehavet?

DE SMÅ GLIMTENE

Det var tre av tolv disipler som fikk oppleve å se dette synet. Og to av de, Peter og Johannes, skriver om det senere i livet. Hos Johannes i prologen i Johannes 1 med ordene: ”Og vi så hans herlighet.” Peter skriver mer utførlig i 2 Peters brev 1: ”For han fikk ære og herlighet av Gud, sin Far, den gang røsten lød over han fra den høyeste herlighet: Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede”. Vi hørte selv denne røsten fra himmelen da vi var sammen med ham på det hellige fjellet.” En mektig opplevelse som formet dem og som de aldri kunne glemme.

Men både før og etter dette var det veldig mange hverdager med Jesus for både de tre og alle de tolv disiplene. Visst var det flere glimt enn vanlig av at Jesus var noe spesielt når han flere ganger gjorde folk friske, stillet stormen eller gjorde vann til vin. Men like fullt var det flest hverdager. ”Seks dager senere” forteller jo at det var fem dager hvor det ikke fortelles noe spesielt fra. I disse tre årene, drøyt 1000 dagene disiplene delte med Jesus, var det nok flest hverdager. Hverdager hvor jeg tror Jesus viste sin storhet og godhet i det vanlige, enkle og hverdagslige. I å gi en hjelpende hånd, i å se, lytte og gi anerkjennelse, i å oppmuntre. Og de var nok tiltrengt, de hverdagene, også til å bearbeide de store og grensesprengende opplevelsene årene med Jesus ga.

Jeg kan ikke fortelle om en stor opplevelse av Gud av typen synet på fjellet. Men jeg kan fortelle om mange små glimt. Fra hverdagen. Hvor jeg ser glimt av Gud i det vanlige. Hvor jeg aner en himmel over og i hverdagen. Det er dager hvor jeg opplever å være på fjellet. Hvor alt ser så klart og

lyst ut. Hvor alle ting faller på plass. Rundt meg, men ikke minst inni meg. Troen gir mening og fred, Gud kjennes nær og levende, og jeg har funnet min plass som fyller meg og livet med mening. De dagene har jeg heldigvis mange av, eller gode glimt av gjennom dagen som jeg kan leve på. For det er også mange dager nede i dalen hvor tåke siger på og sikten er dårlig. Hvor usikkerhet, mismot og uro fyller meg. På Gud, meg sjøl, meningen med alt og min plass i det. Og jeg vet jammen ikke helt hvor jeg beveger meg mest mot, nå som jeg blir eldre.

Som for Jesus er det for oss flest hverdager. Og de leves i dalen. Når de tre disiplene kikket opp etter at røsten hadde lydt, og Jesus rørte ved dem og sa de ikke skulle være redde, så så de den vanlige Jesus, han som de hadde sett så mange ganger før. Og nå skulle de ned fra fjellet. Ned i dalen og hverdagen. Ned til kompisene som opplevde at ingen ble helbredet når de ba. Ned til menneskene og livets mange vanlige behov og utfordringer.

En del av hverdagen min er å stå i kirka særlig ved to anledninger. Med nyfødte under i armene til mor og far ved dåp, og med en kiste stående midt i kirken ved begravelser. Ved livets grensestasjoner, to ytterpunkter. Den første er i all hovedsak full av lys, fremtid og håp. Den andre har mye mørke og tett tåke over seg. Her ser jeg glimt av Gud, av noen større. I livets under i to helt unike barneøyne og barnehender. I avskjeden hvor vi midt i sorg og hjelpeløshet får kjenne kraften i kjærligheten, i håpet og den vage troen om at Jesus har åpnet en vei videre utover døden.

I mellom disse ytterpunktene lever vi alle livene våre. I dalen, i hverdagen, med små og store snarturer opp på fjellet, med små og kanskje noen store glimt av lyset, av himmelen, av Gud. Det er først og fremst de mange små glimtene av godhet og kjærlighet som vi alle skal fylle livene hverandres med. Det er nede i dalen, hvor vi i mange små glimt skal vise omsorg, trøste, sette grenser, være tålmodige. Midt i skvisen mellom jobb, familie og hjem, og uten så mye applaus alltid. Vi vil oppleve å trå feil, møte motgang, må

stå i konflikter vi selv er medskyldige i. Midt i denne hverdagen kan vi også ta inn små glimt av Gud. Av hans godhet, hans tålmodighet, hans nåde og tilgivelse. Glimt av hans god råd som kan veilede oss og lyse opp på våre veier og krokveier. Det er sånn de fleste av oss får et stort syn eller bilde av Gud. Gjennom mange små glimt i hverdagen.